

ikke tro, at man virkelig i saa Henseende kan være Forsyn. Noget kan der gøres, og hvad man kan gøre, bør man ogsaa gøre, men man kan ikke gøre Alt, og navnlig er jeg overbevist om, at man vil stufte sig selv, hvis man tror, at de Dplysninger og Meddelelser, der blive givne gennem en saadan Institution, ubetinget ville vinde Tillid; der vil altid være Andre, som af en eller anden Grund ere interesserede i eller føle sig opfordrede til at give andre Dplysninger og andre Meddelelser, og hvem der i saa Henseende vil blive troet, ja, det veed Ingen af os fornd. Det, som jeg altsaa maa advare imod, er, at man stiller Fordringer til det Offentlige, som det Offentlige ikke kan fyldestgjøre. Der er, og der vil og maa altid i disse Forhold være et stort Spillerum for den private Mands Villie — Mands Villie, Mands Himmerig —, og hvor der er Tale om saa alvorlige Beslutninger som en Beslutning om Udvandring, maa det til Syvende og Sidst dog væsentlig komme an paa den Enkelte selv, som derved tager sin egen og sin Familjes Skæbne i sin Haand. — Naar det ærede Medlem her tætt ved (Sessen) reiste et Spørgsmaal om Forældre og Børn, saa tror jeg, at det ærede Thing vil se, og at den ærede Landssthingsmand selv vil føle, at derved komme vi aldeles udenfor nærværende Lovforslags Omraade og udenfor den Tankegang, som behersker saavel Loven af 1ste Mai 1868 som overhovedet de Bestemmelser, der sigte til dette Forholds Ordning. Saa komme vi ind paa et ganske andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Forældremyndigheden, og paa det Spørgsmaal, om det Offentlige kan være berettiget til at betragte det, at Forældre føre deres umyndige Børn med sig til fremmede Lande, som en Handling, imod hvilken det kan stride ind. Det er dog vistnok Noget, som under sædvanlige Forhold vilde være aldeles umuligt.

Dresing: Jeg skal tillade mig i Modsetning til det ærede Medlem for 1 Ode Kred, (Sessen) at støtte den Udtalelse, som vi hørte fra den ærede 5te Landssthingsmand for 1ste (Ploug). Jeg vilde betragte det som saare uheldigt, om vi nu, da vi anden Gang i Lo-

bet af saa kort Tid tage dette Spørgsmaal under Overveelse, vilde undlade at overveie det Punkt, hvorvidt det er nødvendigt — hvad det efter min Mening er — at indsatte et effektivt Tilsyn med Udvandringsvæsenet, en Sag, hvorpaa saa mange Medmenneskers Vel og Vel i høieste Grad beror. Et saadant Tilsyn burde efter min Mening være forpligtet til at give dem, som henvende sig til det, uinteresserede Raad og Veiledning med Hensyn til den forestaaende Rejse, med Hensyn til Reiserouten, Rejsedagstjerne, Bestemmelsesstedet osv. Det nytter ikke, at man fastsætter store Mulktter, naar det ikke er muligt at paa-vise de Misbrug, der finde Sted, og navnlig nytter det ikke, at man henviser til Kontrolten og til, at Udvandrerne jo selv kunne paatalerlige Misbrug; thi de ville jo da som oftest befinde sig i en fremmed Verdensdel, hvor de desuden have ganske Andet at tænke paa. Det gjælder i de fleste Tilfælde for dem om at bjerge Livet, og de ville i de allerfleste Tilfælde være affkaarne fra selv at gjøre deres Ret gjældende. Jeg vilde endog anse det som en ligefrem Følge af et saadant Tilsyns Oprettelse, at det maatte have Magt og Myndighed til i fornødent Fald at kassere Kontrakterne og tvinge de Vedkommende til at give de erlagte Haandpenge tilbage. Jeg holder mig nemlig overbevist om, at mangen En, som har grebet den Beslutning at udbandre, føler sig ved de erlagte Haandpenge utgjenkaldelig bunden til at gjøre Skridtet, men at han, hvis han saae, at han kunde faae det Ret sprængt, hvort han var fangen, vilde til Syvende og Sidst betænke sig og blive tilbage. — Der er i Loven af 1ste Mai 1868 en Bestemmelse, som fordrer, at Agenterne skulle være bosatte her i Landet og have haft saarigt fast Ophold her. Det er blevet mig sagt, at Justitsministeriet ved en Resolution har forklaret dette derhen, at en saadan Fordring ikke kan stilles til Underagenterne. Det forekommer mig imidlertid, at denne Fordring med nok saa god Grund kunde stilles til disse. Det er jo som oftest Folk, der vende tilbage hertil fra Amerika for efter kort Tids Forløb at rejse derover igjen med en Skare hvervede Folk. De henvende sig da til en Hovedagent her, slutte